

ni soud v I. jako soud příslušný pro obec N., když předpoklady pro místní příslušnost tuzemského soudu nedají se přesně zjistiti.

(Rozh. nejvyššího soudního dvoru z 21./1. 1917, č. $\frac{\text{Nd III 3/17}}{1}$.) Eckert.

K ustanovení § 228. ex. ř.

V exekuční záležitosti J. S., vymáhajícího věřitele, proti manželům J. a V. F., povinným o 66 kor., nejvyšší soud dovolací stížnosti hypotekární věřitelky R. F. do usnesení zemského soudu v B. jako soudu rekursního ze dne 5. listopadu 1915, č. j. $\frac{\text{R II 352/15}}{34}$, jímž bylo ke stížnosti knihovního věřitele V. L. částečně změněno rozvrhové usnesení okres. soudu ve S. ze dne 8. září 1915, č. j. $\frac{\text{E 1201/14}}{31}$ vyhověl v ten rozum, že naříkané usnesení změnil, pokud se týká pohledávky V. L. v obnosu 2.241 K 14 h a pohledávky R. F. v obnosu 10.000 K, a v tomto směru se opět obnovilo rozvrhové usnesení prvního soudu.

Útraty dovolací stížnosti jest povinna R. F. nésti sama.

O d ů v o d n ě n í :

Právem pominul první soudce při rozvrhu nejvyššího podání za dům čís. 25 v Z. čís. vl. 280, prodaný dražbou, zástavní právo, zaznamenané pro V. L. pro 2241 K 18 h, patrné z výtahu pozemkové knihy, pol. č. 39. S poukazem na správné dotyčné důvody rozvrhového usnesení první instance podotýká se k vyvrácení proti-vývodů, přednesených svého času ve stížnosti V. L., toto:

Důkaz, opírající se o § 232. c. ř. s. a § 45. knih. zák., že V. L. podal včas žalobu na spravení práva zástavního, nestačí, poněvadž předpis §u 228. ex. ř. žádá k tomu, aby se přihlíželo ke knihovním záznamům, něco více, co věřitel při rozvrhovém roku, jak nemůže popřítí, nemohl dokázati. Bylo by lze tudíž pouze ještě vzhledem k okolnosti, že zákon nařizuje, že předepsaný důkaz, že bylo řízení za účelem spravení práva zástavního zahájeno, má býti podán nejpozději při posledním rozvrhovém roku, položití otázku, měl-li snad exekuční soud z moci úřední — návrhu V. L. neučinil — stání odročiti a takovým způsobem mu dáti příležitost, aby dodatečně dokázal rozhodnou okolnost. Tuto otázku dlužno popřítí. Ustanovení §u 228. ex. ř. lze v souvislosti s §em 212., odst. 3. ex. ř., rozuměti pouze tím způsobem, že věřitel zaznamenané pohledávky nemá býti vyloučen z podání příslušejícího mu důkazu tenkrát, musilo-li býti rozvrhové stání odročeno z důvodu, uvedeného v §u 212. ex. ř. V takovémto případě prospěje věřiteli ještě odročené stání. Že V. L. při rozvrhovém roku dne 7. srpna 1915 nemohl dokázati, že byla

spravovací žaloba, kterou podal 5. srpna 1915 u zemského soudu v B., řádně vyřízena, lze připustiti. Avšak jest přece jen jeho vinou, že spravovací spor nebyl dříve zahájen, poněvadž netoliko dopustil, že pětiletá lhůta ku spravení práva zástavního, která mu byla povolena a která dnem 1. března 1915 uplynula, minula bezvýsledně, nýbrž že také potom ještě váhal a teprve těsně před rozvrhovým rokem podal žalobu. Pro odročení roku nelze tudíž uplatniti ani důvodů slušnosti; naopak lze poukázati na to, že zájem všech ostatních oprávněných vyžaduje, aby likvidační řízení bylo co nejrychleji ukončeno.

Přihlížel-li tudíž rekursní soud k právu zástavnímu, zaznamenanému pro V. L., odporuje to stavu věci a zákonu a bylo proto nutno uznati dovolací stížnost R. F. jako oprávněnou a opět obnoviti rozvrhové usnesení prvního soudce v dotyčných odstavcích.

Pro přiznání útrat dovolací stížnosti proti knihovnímu věřiteli V. L. nedostává se dostatečného zákonného důvodu, pročez jest povinna tyto útraty nésti Růžena Fr. sama.

(C. k. nejvyšší dvůr soudní, dne 7. prosince 1915,
R III 206/15
1 .) A. K.

Přednostní zástavní právo, poskytnuté dle § 76. odst. 1. zák. ze dne 25. října 1896, č. ř. z. 220 dani výdělkové k nemovitosti, živnosti věnované, předpokládá, že osoba, k placení daně povinná, jest vlastníkem nemovitosti.

Exekuční soudce přikázal přihlášenou daň výdělkovou a přihlášené příspěvky k dělnickému úrazovému pojištění

z d ů v o d ů :

Odpor vznesený proti tomu, aby se bral ohled na výdělkovou daň, jakož i na příspěvky na dělnické úrazové pojištění, bylo zamítnouti, poněvadž jest neodůvodněný, jelikož dle §u 76. zákona ze dne 25. října 1896 č. 220 ř. z. postihuje věcné ručení za daň výdělkovou resp. pojišťovací příspěvky nemovitosti, ve kterých jest provozován podnik k dani a pojištění povinný, a to i tehdy, není-li osoba daní povinná knihovní vlastníci těchto realit.

Rekursní soud potvrdil usnesení předchozí.

D ů v o d y :

Dle §u 76. zákona ze dne 25. října 1896 č. 220 ř. z. požívá výdělková daň s příslušenstvím zákonné zástavní právo s předností přede všemi soukromými zástavními právy na nemovitostech osob daní povinných, jež jsou výlučně neb převážně věnovány podniku